

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 624/2022
15.03.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Немања Лукић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, ради исплате плате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 942/20 од 18.01.2021. године, у седници одржаној 15.03.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 942/20 од 18.01.2021. године и пресуда Првог основног суда у Београду П1 2541/18 од 19.12.2019. године у ставу другом, трећем, четвртном и петом изреке, тако што се **ОДБИЈАЈУ** као неосновани тужбени захтеви тужиле за утврђење да је у радном односу на неодређено време код послодавца Републике Србије – Министарство унутрашњих послова почев од 09.02.2010. године, за исплату неисплаћених зарада за период од јуна 2013. године до августа 2019. године, са законском затезном каматом и припадајућим доприносима и захтев тужиле за накнаду трошкова парничног поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужиле да туженој на име накнаде трошкова целог поступка исплати износ од 57.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде, а захтев тужиле за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију се **ОДБИЈА**.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2541/18 од 19.12.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности. Ставом другим изреке, утврђено је да је тужиле у радном односу на неодређено време код тужене почев од дана 09.02.2010. године. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиле исплати на име неисплаћених зарада од јуна 2013. године до августа 2019. године појединачно одређене износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, ближе одређене овим ставом изреке. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да у корист тужиле уплати доприносе за обавезно социјално осигурање на напред наведене износе неисплаћених зарада из става првог изреке и то доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду ПИО, доприносе здравственог осигурања Републичком фонду за здравствено осигурање и доприносе осигурања за

случај незапослености Националној служби за запошљавање Републике Србије. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужилји накнади трошкове парничног поступка у износу од 308.850,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 942/20 од 18.01.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу другом, трећем, четвртном и петом изреке. Ставом другим и трећим изреке, одбијени су захтеви тужилје и тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка, као неосновани.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана због погрешно примењеног материјалног права.

Тужилја је поднела одговор на ревизију, захтевајући накнаду трошкова састава овог одговора.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилја је била у радном односу у Полицијској управи за Гњилане са привременим седиштем у Врању у својству приправника од 2009. године, а 2012. године је примљена у радни однос на неодређено време као цивил на административним пословима. Том приликом није добила решење о заснивању радног односа из безбедносних разлога. Тужилја је 13.08.2012. године отишла на коришћење трудничког, а затим породилског боловања и туженој је уредно достављала медицинску документацију. Према исказу тужилје саслушане у својству парничне странке, зараду је редовно примала до јуна 2013. године када јој је исплата обустављена. Из потврде о поднетој пријави, промени и одјави на обавезно социјално осигурање утврђено је да јој је радни однос код тужене престао 31.05.2013. године због одсуствовања са рада дуже од шест месеци. Решење о престанку радног односа није добила. Тужбу у овој правној ствари, тужилја је поднела 20.11.2015. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је тужбени захтев тужилје за утврђење радног односа код тужене почев од 09.02.2010. године основан из разлога што тужена није доказала да је донела решење или одлуку о престанку њеног радног односа, због чега је тужена обавезана на исплату изосталих зарада на основу чл. 104. и 110. Закона о раду, чију висину је првостепени суд утврдио на основу налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке.

Основано се ревизијом тужене указује на погрешну примену материјалног права.

Према члану 195. Закона о раду ("Службени гласник РС" 24/05... 32/13, важећи у то време), судска заштита у радном спору може се тражити у року од 90 дана од дана достављања решења, односно од сазнања за повреду права.

Тужилња је за повреду права сазнала у јуну 2013. године када је тужена престала да јој исплаћује зараду (исказ тужилње саслушане у својству парничне странке да је зараду редовно примала до јуна 2013. године када је исплата обустављена), без обзира што није примила решење о престанку радног односа. Како је тужбу у овом радном спору поднела 12.11.2015. године, она је преклудирана у заштити свог радноправног статуса, због чега је овај суд преиначио нижестепене пресуде и одбио захтев тужилње за утврђење да је код тужене у радном односу на неодређено време. С обзиром да од главног захтева (утврђење постојања радног односа) зависи судбина споредних захтева (исплата зараде, доприноса), то су и ови захтеви неосновани.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке ове пресуде.

Одлука о трошковима поступка донета је на основу члана 153. став 1, 154. став 2, 165. став 2 и 163. став 2. ЗПП, а висина је одмерена на име тражених трошкова за састав две жалбе по 12.000,00 динара и састав ревизије 33.000,00 динара, према важећој АТ. Трошкови првостепеног поступка нису досуђени, зато што их тужена није ни тражила. Захтев тужилње за накнаду ревизијских трошкова је одбијен, јер трошкови одговора на ревизију нису били нужни за вођење ове парнице.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**